

In de dakgoot

Thé Lau

In de
dakgoot

MUZIEKVERHALEN
IN MONO EN ZWART-WIT

Lebowski Publishers, Amsterdam 2014

© Thé Lau, 2006/2014
© Lebowski Publishers, Amsterdam 2014
Omslagontwerp: Dog and Pony
Auteursfoto: © Corné van der Stelt
Typografie: Perfect Service, Schoonhoven

ISBN 978 90 488 2139 6
ISBN 978 90 488 2140 2 (e-book)
NUR 301

www.lebowskipublishers.nl

Lebowski Publishers is een imprint van Dutch Media Books bv

De oude torens van Leuven prikken in de donkere hemel. In het licht van de schijnwerpers lijken ze vergeeld en in diepe slaap. De nachtlucht zelf lijkt te slapen, moe van alle herrie van daarstraks.

Een kreet van late feestgangers weerklinkt. En nog één.

Op knieën en ellebogen zit hij in de dakgoot, op de vierde verdieping van het hotel in het hart van de stad.

Voorzichtig kijkt hij over de rand.

Beneden de koer, in hetzelfde gelige licht – niets beweegt daar, er is geen hond te bekennen. Alles lijkt in diepe slaap verzonken. Dan hoort hij opnieuw de echo van een lokroep in de verte. Eenzaam als een rondzwerfende hond, zoals hijzelf nog niet zo lang geleden.

Het feest is geweest, nu nadert de kater.

Met beschonken bravoure was hij uit het raam geklommen en had zich in de goot laten zakken met het plan de celliste te bezoeken die verderop in kamer 406 verblijft, hij stond erbij toen ze eerder die avond incheckte.

De goot is bij nader inzien nogal smal, nauwelijks een halve meter, maar een blik op de torens schenkt hem houvast, beeldhouwde bakens opgetakeld door vastberaden middeleeuwse klimmers die geen hoogtevrees kenden.

Hij tiggert een halve meter voort, dan kijkt hij om. De goot is te smal om te keren. Een blik vooruit leert hem dat de goot zich minstens veertig meter voor hem uitstrekt, grauw glanzend in het licht van de volle maan.

Hij tast in zijn zakken. Om niet met lege handen aan te komen had hij de minibar geplunderd, de zakken van zijn jasje puilen uit van de kleine flesjes Smirnoff, Jack Daniels en champagne voor haar.

De celliste.

Waarschijnlijk zou hij Toets in haar kamer aantreffen, na afloop van het optreden had hij ze gezien, druk in gesprek. Toets maakte met zijn vingers verleidelijke arpeggio's in de rokerige lucht van de backstage bar.

Het maakt niet uit. Hoe meer zielen hoe meer vreugd.

JAN KLAASSEN

'Ah, je bent er.' De man stak een bleke hand uit. 'Van Balen, wethouder van Cultuur, onder andere. Prachtig dat je kunt invallen. We kregen het bericht nogal laat dat Jan Klaassen ziek is geworden. We gaan zo beginnen met de poppenkast.'

Hij keek naar Van Balen. Een liberaal, dacht hij. Een liberaal in nood. Het was iets nieuws voor de hagedissenkoning. (Hij had net 'Waiting for the sun' van The Doors gekocht.)

En hij keek naar de vrouw met de kersenrode lippen, staalblauwe ogen en blonde krullen, die Katrijn zou gaan spelen. Ze glimlachte. 'Het komt wel goed.'

En hij keek naar het podium. Dat was een grote poppenkast, letterlijk. Gebouwd voor levende poppen met een schot tot buikhoogte aan de voorkant. Daar stond hij, onzeker wat te doen, als alle jongens van alle tijden op dorpspleinen overal ter wereld. Hij zag sterretjes, hoorde het gejoel van de kinderen en wenste dat hij elders was.

'Jan Klaassen! Jan Klaassen!' galmde het over het plein.

'Ik denk dat je op moet, ze worden ongeduldig,' zei Van Balen. 'Het zijn kleine kinderen, je redt je er wel uit. Gewoon improviseren.'

Zijn zwartleren broek knelde om zijn heupen, maar hij rechte zijn rug en beklom het podium. ‘Lieve kinderen. Ik ben Van Klaassen!’

Pauze.

‘Jan Klaassen,’ corrigeerde hij in paniek op zoek naar tekst. ‘Jan Klaassen.’

De kinderen keken elkaar zwijgend aan.

Hij begon te zweten. Tekst, tekst, tekst! In Godsnaam, geef mij tekst.

Katrijn betrad het podium heupwiegend, maar dat konden de kinderen niet zien.

Hij boog zich voorover naar de kinderen en schermde met de rug van zijn hand zijn mond af, zodat Katrijn hem niet kon horen. ‘Ik ben... ik heb vandaag een schat, eh... gewonnen,’ zei hij veel luider dan de bedoeling was.

Nu barstten de kinderen los in gejuich.

‘Eeeen... schat!’ herhaalde hij. ‘Maar niets zeggen, hoor.’

‘Katrijn, Katrijn!’ schreeuwden de kinderen. ‘Jan Klaassen heeft een schat gewonnen!’

Ze begonnen enthousiast te klappen.

Tijdsbepaling was nu van levensbelang. De duur van het applaus schatte hij totaal verkeerd in. Het werd weer stil.

‘Geef iets,’ siste hij naar achteren waar de wethouder stond te kijken. ‘Maakt niet uit wat. Snel!’

Er werd iets in zijn uitgestoken hand geduwd. Hij keek. Een zak knikkers. Nou ja, beter iets dan niets. Achter het podium begon een kind te huilen. Hij hoorde de sussende stem van de wethouder.

Hij wendde zich weer tot het publiek en toonde van achter zijn jasje de zak.

‘Wat heb jij daar, Jan Klaassen?’ Het was de stem van Katrijn.

‘Wat heb jij daar, waarom doe je zo geheimzinnig?’

‘O eh... niks, Katrijn.’

‘Hij heeft een schat,’ brulden de kinderen.

Katrijn wendde zich tot het publiek. ‘Wat zeggen jullie daar?’

‘Een schat!’

Vanuit zijn ooghoeken zag hij dat een aantal meisjes naar hem wees.

‘Jan Klaassen heeft een schat, juf, eh, Katrijn,’ riep er een.

Nu werd het weer stil op het plein.

‘Jan Klaassen?’ De stem van juf Katrijn klonk mierzoet.

‘Ja, Katrijn.’

‘Wat hoor ik daar? Heb jij een schat? Laat eens zien.’

‘Nou Katrijn, ik weet niet van wie je dat nou weer hebt, maar een schat? Ik? Nee hoor.’

Opeens voelde hij hoe een gretige hand zich om zijn ballen kromde. Prompt kreeg hij een erectie. Plagend keek Katrijn hem recht in zijn ogen.

‘Laat eens zien, Jan Klaassen.’

Op dat moment betrad een nieuwe speler het podium, de agent in uniform die zijn zenuwen trachtte te verbergen en de greep in het kruis van Jan Klaassen niet opmerkte.

‘Wat is hier aan de hand?’ vroeg hij bars.

‘Niets zeggen,’ siste Jan Klaassen tegen het publiek, dat inderdaad zweeg.

‘Wat is hier aan de hand?’ herhaalde de agent met stemverheffing. Hij trok een plastic opblaasknuppel uit zijn riem en begon er vervaarlijk mee te zwaaien.

Katrijn liet los en wendde zich tot de agent. ‘Ah, bent u het, agent.’ Ze sloeg een arm om de heup van Jan Klaassen. ‘Jan Klaassen en ik staan hier een beetje te praten. Er is hier niets gaande waar

we u bij nodig zouden hebben.’ De tekst was wat plechtig, maar de bevelende ondertoon ontging Jan Klaassen noch de agent, die afdroop.

‘Zo, Jan Klaassen,’ zei Katrijn, ‘en nu wij. De schat, graag.’

‘Het is mijn schat hoor, liefde.’

‘Hij noemt haar liefde!’ gilden een paar kinderen ongelovig.

‘Maar natuurlijk is het jouw schat, Jan Klaassen. Ik zou hem alleen graag even willen zien.’

Ongezien streken haar vingertoppen tergend langzaam langs de binnenkant van zijn been omhoog. Wanhopig keek hij naar zijn tegenspeelster die nu zachtjes met haar wijsvinger over zijn zwellende eikel wreef. De zon tolde rond en brandde lichtgevende randen langs de wolken. Reptielen met ogen van smaragd flitsten boven de kruinen van een berkenbos.

‘Wat doe je?’ fluisterde Jan Klaassen radeloos.

‘Wat zeg je? We kunnen je niet verstaan!’ schreeuwden de kinderen.

‘Jan Klaassen en Katrijn nieuwe stijl,’ zei Katrijn.

‘Wat zeggen jullie allemaal,’ wilden de kinderen weten.

Jan Klaassen vermande zich. ‘Nou Katrijn, jij bent me d’r eentje. Het is moeilijk om jou iets te weigeren, hoor.’

Katrijn zweeg. Aarzelend haalde hij de zak knikkers weer onder zijn jasje vandaan.

‘Een schat, een schat, we zeiden het toch,’ riepen de kinderen.

Begerig keek Katrijn naar de zak knikkers. ‘Dat ziet eruit als een heleboel geld, Jan Klaassen. Hoe kom je daaraan?’

‘Ja, Jan Klaassen, hoe kom je daaraan, dat zou ik ook wel eens willen weten.’ De agent had het podium weer betreden.

Jan Klaassen krabde zich achter het oor. ‘Hoe kom ik daaraan, tja, eh...’

Net wilde hij verklappen dat hij de schat in het bos had gevonden toen een jochie op de voorste rij iets fluisterde. Jan Klaassen wendde zich tot het kind. ‘Wat zeg je?’

‘Zeg dat je de schat op de paardenrace hebt gewonnen. Met wedden, dat zegt mijn vader ook altijd.’

Katrijn en de agent deden alsof ze niets hadden gehoord.

‘Deze schat heb ik op de paardenrace gewonnen,’ sprak Jan Klaassen luid.

‘Op de paardenrace?’ galmden Katrijn en de agent in koor. ‘Waar dan? Er is hier in de wijde omtrek helemaal geen renbaan.’

‘Hahaha,’ lachte het jochie.

‘Rotkind,’ siste Jan Klaassen. ‘Als ik je ooit...’

‘Hahaha! En geld is het ook niet. Het is een zak met knikkers!’

‘Knikkers?’ Met moeite veinsde Jan Klaassen grote verbazing. Hij rammelde met de zak. ‘Kinderen, kinderen! Horen jullie dat? In deze zak zitten toch geen knikkers, nee, in deze zak zitten goudstukken, heel veel goudstukken.’

‘Het klinkt anders meer als knikkers,’ zei een allerliefst meisjesstemmetje op de toon van iemand die iets onomstotelijk vaststelt.

Het moment van de grote finale was daar, Jan Klaassen maakte een snelle sprong naar de finish. Hij leegde de zak knikkers voor de poppenkast.

‘Goud van de paardenrace, kinderen. Tast toe! Straks trakteert de wethouder van Cultuur, mijnheer Van Balen, op limonade!’

Achter het podium werd hij op zijn schouders geslagen, gekust en omhelsd.

‘Jij wordt een grote.’ Weer een klap op zijn schouder.

Toen had hij de scheve grijns van de gulle lach moeten leren scheiden.

Maar triomfen maken blind, net als liefde.
De deuken zijn groter dan de beker.
De opstand is groter dan de wreker.
Het offer is groter dan de wraak.
Ik ben nu een ster.
En ik moet overgeven, nee, ik, help, ik br—
'Haal een emmer, snel! Hiernaast, bij de brandweer! Jan Klaassen is onwel geworden,' riep iemand. Maar de brei lag al dampend op de stenen.
'Het optreden was fantastisch, man, en dat voor een jongen van zestien,' zei iemand.
Weer gaf hij over op de tegels van het plein.
De spasmen namen af. Hij voelde vingers die in het dons van zijn nek kroelden.
'Ben jij de... brandweer?'
Haar klaterende lach. 'Nee, mannetje. Ik ben de brand.'
Hij knikte.
'Kom, ik neem je mee. Ik zal je thuis fatsoeneren.'
Fatsoeneren, dacht hij en boog zich weer voorover, ditmaal omdat hij weer een erectie voelde opkomen.
Meedogenloos trok ze hem omhoog. 'Kom mee. Ik heet trouwens Anna.'

Zonder omhaal kleepte ze hem uit, draaide de kraan open en zette hem onder de douche. Hij hapte naar adem maar voelde zich vrijwel meteen beter. Ze liet hem een paar minuten begaan, trok zelf haar kleren uit (nog steeds het kostuum van Katrijn) en stapte bij hem onder de douche. Ze pakte zijn hoofd in haar handen en kustte hem.

Een carrière was geboren.

Waarom is hij niet gewoon over de gang naar haar kamer gelopen?

Baldadigheid? De wens één keer onder de volle maan een weerwolf te zijn? Een zucht naar zinloos levensgevaar? Waarom door de dakgoot? Het is een goede vraag en hij is beslist niet te dronken om die te beantwoorden. De waarheid is dat hij niet weet wat hem heeft bewogen het raam te openen en naar buiten te klimmen.

Verder kruipend ziet hij opnieuw het felle licht in de lobby en het uitgestreken gezicht van de nachtportier die hem vroeg zijn naam te noemen. Snelle vingers ratelden op het toetsenbord van de computer en een moment later kreeg hij zijn sleutel.

‘De lift is naar links, vierde etage,’ zei de man achter de balie, ‘en ik wens u een prettig verblijf.’

Hij griste zijn tas van de grond en liep in de richting van de lift, passeerde een schoenpoetsmachine en een sigarettenautomaat. Sigaretten! Hij zette de tas bij de ingang van de lift en liep terug naar de balie. Een man en een vrouw checkten in, om een of andere reden leken ze geen echtpaar, de man sprak Engels met een Spaans accent.

De deur van de lift ging open en synthesizerklanken kwamen hem tegemoet. Hotels! Bolwerken van ranzige burgerlijkheid en juist daarom zo aantrekkelijk als een vrouw die vraagt: ‘Wat wil je nou? Wil je mij of je vrouw?’

Hij ritste zijn kaart door de sleuf, opende de deur van kamer 400 en draaide de schakelaar om. Overal in de kamer sprong licht aan, hij deed de plafonnière uit en drukte op de lichtknop van de badkamer. Hij waste zijn gezicht met koud water, pakte een donzige

handdoek van het rek en keek in de spiegel. Hij zag er niet best uit in dit meedogenloze licht en morgen zou het nog erger zijn. Snel liep hij de kamer in. De verlichting daar was gedempt en perfect, maar toch, er ontbrak iets. Een menselijk, nee, een vrouwelijk element. Een gulle lach en handen die langs zijn wangen en door zijn haren streken, handen die verkennend in zijn lichaam knepen, lippen die zoete woordjes fluisterden, en tanden die zachtjes beten in de schelp van zijn oor.

ROCK OP DE MARKT

Het was een van de beste avonden ooit.

Het was al voelbaar bij de high five met de groep, de laatste daad voor aanvang van het optreden.

Het zou een kort optreden zijn, een festivalset van een uur. Nadeel daarvan was dat het voorbij was voor je er erg in had, voordeel was dat alle potentiële dode punten van de lijst waren gehaald. Nieuwe nummers bijvoorbeeld, die nog niemand kende, en nummers die achteraf toch te 'pielig' waren uitgevallen. Teveel akkoorden samengepropt, teveel loopjes, een krap arrangement. Hij hield van optredens die van hard naar zacht gingen, van zacht naar hard, maar die nummer voor nummer 'massief' bleven.

Bij deze optredens was het zaak zo snel mogelijk op stoom te komen en je in één keer leeg te spelen, zodat je na afloop geen energie voor nog een uur spelen over had. Wat dat betreft was het net sport.

In de auto op weg naar Leuven had hij nauwelijks gesproken. Dat deed hij eigenlijk nooit, onderweg spreken. De terugweg was een

ander verhaal, dan leek de wagen een kroeg tijdens spitsuur en liet ook hij zich niet onbetuigd.

Bruce Springsteen communiceerde op wereldtournee alleen via briefjes en ongeacht het weer droeg hij altijd een shawl. Men sprak daar meestal over alsof het een paranoïde afwijking was, maar hij kon het zich goed voorstellen.

Zangers.

Drummers waren eigenheimers, bassisten onverstoortbaar, toetsenisten lastig, gitaristen ijdel en zangers bijgelovig én ijdel.

Op dagen van optredens stond hij zo laat mogelijk op. Het eerste wat hij voelde was een opkomende keelpijn, die pas vlak voor aanvang verdween. Hij dronk twee koppen espresso en rookte een sigaret. Onder de douche testte hij zijn stem met een enkele hoge noot.

Die ochtend kwam die noot er redelijk schoon en vrij hard uit, het geluid weerkaatste op de tegels. Slechts ten dele gerustgesteld droogde hij zich af, poetste uitgebreid zijn tanden en testte nogmaals zijn stem. Hij trok zijn kleren aan, liep de kamer weer binnen en keek op de klok. Nog vier uur voordat hij opgehaald zou worden.

Hij inspecteerde zijn optreedtas. De inhoud van het make-up-etui was compleet, in het zijvak bevonden zich tien plectrums, een kurkentrekker en de spanningzoeker die hij eigenlijk nooit meer nodig had omdat alle techniek door de crew werd gedaan. De keer dat hij die thuis had laten liggen, had hij er het hele optreden aan staan denken.

Dan gingen in volgorde een broek en twee shirts in de tas. Voor hij hem dichttriste, keek hij even naar het label aan het hengsel. *Another great tour with your help. Love, Tina.* Paula had de tas van Tina Turner gekregen en hij had hem ingepikt.

De gitarist, die wagenziek was en voorin zat, had ter hoogte van de grens, bij Hazeldonk, zijn raam opengedraaid. Vanaf de achterbank had hij de toetsenist, die altijd rechts in het midden zat op de schouder getikt, op het open raam gewezen en daarna op zijn keel. Toets tikte op zijn beurt de gitarist op zijn schouder en riep: 'Raam!' Na al die optredens wisten ze dat het lot van de zanger dit soort ongemakken met zich meebracht.

Terwijl ze de afslag Haacht passeerden, keerde hij nog meer in zichzelf en toen ze de ring van Leuven opdraaiden voelde hij zich uitgesproken lamlendig. Hij was blij dat hij niet, zoals Jacques Brel, een zanger was die voor aanvang steevast moest overgeven.

De spanning had zich vanaf de aankomst verder opgebouwd. Hij was snel de kleedkamer in geschoten, vulde een beker met rode wijn en nam een slok. Op slag verdween de keelpijn.

Dan, eindelijk, de high five.

Even daarvoor had hij zedig de meiden van het strijkkwartet gekust, die waren er voor de gelegenheid bij gehaald en hadden nog geen plek in het ritueel. De tourmanager kwam na een laatste inspectie van het podium hun kant uit. Gitaren werden omgehangen, de drummer roffelde op een flightcase. De spanning groeide. Vanaf het podium klonken de geluiden die horen bij de laatste controle van de monitors. Via de intercom werd het sein gegeven dat alles klaar was. Hij dempte de snaren van zijn gitaar en streek het plectrum erover om te testen of de zender werkte.

Het was zover.

Ze werden door Maarten, de tourmanager, het podium opgejaagd met rauwe aanmoedigingskreten zoals wielersupporters de kopgroep aanmoedigen op de Mont Ventoux of ski-fans hun helden bijstaan tijdens de afdaling in Garmisch-Partenkirchen.

Het had drama.

In vaste volgorde kwamen ze op, met slechts een half oor voor het gejuich dat losbarstte. Hij met zijn gitaar om de schouder, de blik strak op de microfoon gericht alsof hij die moest beheksen.

De micro was de navelstreng tussen zanger en publiek. Nergens anders naar kijken. Zeker niet naar het publiek. Acht vastberaden passen, dan de halve draai in de richting van het plein. Twaalfduizend mensen in afwachting, op de Oude Markt in Leuven.

Het was nu aan de drummer, de regie was hij voor even kwijt. *Tik tik tik tik*. Dat was wat hij hoorde, meer de nagalm dan de tikken zelf. Als een tijdbom.

Het optreden barstte los.

Het intro rekte hij vier maten op, kostbare seconden waarin toon en timing voor het hele optreden werden gezet. Veertien nummers zouden worden gespeeld als één langgerekte song. De setlist had hij allang niet meer nodig, maar was die niet op de monitor geplakt dan kon het zijn dat hij een nummer vergat.

De eerste zinnen waren zoals gewoonlijk moeilijk hoorbaar. De monitor stond iets te zacht. Hij hoefde niet eens opzij te kijken. Tussen twee aanslagen maakte hij een kort gebaar in de richting van de boxen, het hoofd iets heffen, dan wist Sven, de man aan de zijkant, genoeg. Dit was het intro, het stadium van aanvoelen en opletten. Straks – na twee, drie nummers – moest de roes komen.

Het eerste couplet zong hij met de ogen dicht, bij het tweede keek hij naar de paarse lucht boven de markt, tijdens het refrein gleed zijn blik langs de oranje verlichte gevels en keek hij over de menigte heen. Het was te vroeg voor direct oogcontact. Iedereen zong mee.

Dan het slot. Hij gaf de drummer het teken het volgende nummer in te tikken, voelde dat het tempo van het optreden vier nummers lang hoog moest worden gehouden. Niets zeggen, hij was

geen man van aankondigingen, soms was het nodig iets te zeggen, maar hier niet. De muziek communiceerde alles. Het antwoord van het plein was voelbaar. Na het vierde nummer was het tijd om te temporiseren. Hij keek het publiek nu recht aan, zag hoe de eerste rijen zijn aandacht probeerden te vangen. Vlamingen deden dat nooit opdringerig, maar dit was wel een moment waarop je de concentratie kon verliezen.

Het intro van de eerste ballad. Zo zacht mogelijk zetten hij en Toets in, samen met de violen die vlotter dan hij voor mogelijk had gehouden hun plaats hadden ingenomen. Hij moest teder zingen, voor zover dat mogelijk was met zijn stemtype. De klank van de violen maakte het makkelijker. Tussen twee zinnen door draaide hij zich naar het kwartet. De eerste violiste keek op en hij glimlachte, als teken dat het goed ging. In de draai terug viel zijn oog op de celliste.

Bij de brug viel de band vol in, als een tank rolde het geluid over het plein en daverde langs de eeuwenoude gevels. Dit moest het moment zijn, en ja, een rilling trok door zijn armen en schouders. Nu begon de roes. Nu kon er niets meer fout gaan.

Het bandgeluid werd een massief blok. Het publiek voelde het ook, de reacties kregen een andere klank, een andere sfeer en een ander gehalte, alsof iedereen besefte deel te nemen aan een memorabele avond. Publiek en band werden één en bleven één tot het einde.

Het slotakkoord, de afslag. De nagalm van de afslag. Een tornado van gejuich terwijl de band het podium verliet.

High five bij de monitortafel. Het strijkkwartet was links afgegaan, alle vier de meiden waren met een brede lach achterom gelopen.

Tien seconden verstreken, vijftien, twintig. Het publiek bleef juichen, schreeuwde om meer.

Vijfentwintig.

Oké, toegift!

Het lawaai zwol aan toen ze weer opkwamen. Nog twee nummers te gaan, maar de bevrijding was daar en de sfeer nu feestelijk. Gejuich van herkenning bij de eerste tonen van de hit. De roes voelde hij wegebben, maar dat gaf niet.

Voor het eerst die dag lachte hij.

In de kleedkamer plofte hij neer en gooide een handdoek over zijn hoofd. Als een film trok het optreden aan hem voorbij. Hij herinnerde zich gezichten in het publiek, gezichten van bekenden wiens blik hij altijd ontweek, verhitte gezichten, blote, zwaaiende armen. De gitarist in vervoering, soms naar de drummer gekeerd om hem op te zwepen, ook al was dat niet nodig. De magische momenten waarop de ogen werden gesloten om ze bij de herkenning van een hit stralend te openen. De twaalfduizend toeschouwers, in het donker een grote, veelkoppige schaduw, duidelijk hoorbaar en een enkele keer zichtbaar als de publieksspoten werden aangezet.

Over de krakende trap liep hij naar beneden.

Alles was voorradig in de kleine artiestenbar onder in het huis. Bovenin waren de studentenkotten die dienst deden als kleedkamer.

Op de begane grond werd de bar bemand door beleefde studentes, mooie meiden.

‘Wenst u iets? Bizon? Jack Daniels?’ Het meisje glimlachte.

De volgende band barstte los met een stampende rechttoe rechtaan rockbeat.

‘Pintje,’ zei hij en het meisje knikte.

Hij is hier alleen. Alleen en zonder liefde in de keel van dit gebouw, waar Russische maffiosi slapen met minderjarige illegale prostituees en Duitse en Britse zakenlui onrustig draaiend dromen over de deal van morgen. Alleen, met gepensioneerde Amerikanen die kleurig gekleed Europa in drie weken doen en in de stad keer op keer stuiten op een groep Japanners die ook in dit hotel verblijft.

De nachtlucht is helder, her en der zweeft een wolkje in de zwoele augustushemel. Een paar straten verderop wordt een motor gestart, de auto trekt op en even later verdwijnt het geluid in de verte. Hij pauzeert een moment om een slok te nemen uit een van de flesjes uit de minibar.

Verlangen. Het is verlangen dat hem drijft.

FANFARE

Op zijn twaalfde ging hij klarinet spelen bij de dorpsharmonie.

Die sousa's vond hij afschuwelijk, maar de muzikleraar had erop aangedrongen hem toch maar in te schrijven. Mijnheer Bergsma was een heerlijke man. Hij vertelde moppen tijdens de les en speelde op verzoek altijd fragmenten uit het klarinetconcert van Mozart. Dat klonk prachtig in het lege lokaal op de eerste verdieping.

De leerlingen luisterden en keken ondertussen dromerig over de boomtoppen naar de asgrauwe hemel.

Later vertelde zijn moeder dat mijnheer Bergsma zich had doodgedronken. Hoe zij dat nou weer wist was een raadsel, maar hij vergat het haar te vragen.

'An ill woodwind that nobody blows good,' zei Duke Ellington ooit over de klarinet; het was geen aardige opmerking, maar zoals wel vaker met onaardige opmerkingen zat er wat in.

De dorpsharmonie repeteerde in het gymzaaltje bij de brandweerkazerne. Een van de tubaspelers heette Arie. Er werd gezegd dat Arie van jonge jongens hield, hij zou meer naar sommige spelers loeren dan naar de partituur, en hij stonk altijd naar jenever.

Het jaarlijkse hoogtepunt voor de fanfare – zo werd de harmonie door de dorpingen genoemd, maar dat klopte eigenlijk niet want een fanfare heeft bugels in plaats van klarinetten – was de optocht door het dorp, op koninginnedag. Het hele gezelschap hees zich in uniform en de instrumenten werden glanzend gepoetst.

De optocht van de harmonie zou die dag beginnen in de Kerkstraat, dan een rondje hertenkamp, om weer bij het vertrekpunt te eindigen waar het Wilhelmus zou worden gespeeld.

De dorpsharmonie was enorm vooruitgegaan sinds de nieuwe dirigent, mijnheer Kramer, de zweep over het orkest had gelegd. Bij het kinderkoor van Oudkarspel waren naar verluidt dankzij hem al grote successen geboekt, maar daar was hij weggestuurd vanwege een kwestie waarover in beide dorpen slechts werd gefluisterd. Maar goede dirigenten waren moeilijk te vinden, dus wat dat akkefietje in Oudkarspel betrof had het bestuur een oogje toegeknepen. Bovendien was niets bewezen.

Hij staarde naar de partituur en voelde het zweet in zijn oksels branden. De pet knelde om zijn schedel en zijn vingers glibberden over de kleppen van de klarinet. Hij keek om zich heen naar zijn medespelers.

Arie, de tubaspeeler, was nu al dronken. Zijn ogen puilden glazig uit en hij ogde wankel. Verder stond iedereen fier opgesteld, de